

Yol' i Dita v; .; .n Mo; Ct^3, sî-*

Bu ülkede insanla? düru't bir yöne-
tim, get tek hir denokrası ve yd'am-
(arının her alanında bir az duyüHilk isti-
yorlarsa, en az Barış Manço'nun
cenazesinde ki kalabalık kadar bir seyir-
ci "Yol" filmini izlemelidir.

İddialı bir söz, ama bu böyle. Bazı
durumlarda iki yüzölçüm öylesine açığa
çıkabilir ki, her şeyi yeniden düşünmeye
başlamanın zamanı geldiğini anlarsınız.

Bir ülke bütün sanatçıları aynı
özeni göstermek zorundadır. Barış
Manço'nun ölümü üstüne, sanatçı
değerinden, sanatçı duyarlılığından ve
kendini nankörlüklerinden büyük büyük
söz edenlerin bu ülkenin iki büyük
sanatçısının Nazım Hikmet ve Yılmaz
Güneyin yurtdışında bulunan mezarların-
dan, onları bu ülke topraklarından uzak-
ta yaşamaya mahkum bırakan koşullar-
dan nedense hiç söz etmiyorlar

Öyleyse yapılacak başka bir şey var.
Bu söylemi değiştirmek. Her şeyi yerli
yerine oturtmak!

17. >1 öiiLP çekilen 'Yol' filminin
bugünlerde östenim girimen doğrusu
büyük bir şim. Kaşan kafjlanımızdd
bazı şeyHin yerli yarıne oturması mın
b> fırsit. Çünkü 'Yol' u zuncur unuttuğu-
muz başk fupraklıdından, bjskı iklimi-
den söz oriyor. Hepimi/in tpeydir unuttu-
ğu bir memlket gerçeğinden.

Bu ülkede hepimiz 17 Fylü darbesi-
ni hep birlikte yaşadık.

Loçuk yâAn idam edilen gönderin
üfillanı hep birlikte öğrendik, fier kapı
Edlinmndd yücğimi/ hep birlikte
ağzımıza g^Jdi. Fn sevdiklerimi/,
Cdnini/ çiğlerimiz oğulldnmız, kızlarımız,
kocalarımız, sevgililerimiz i?kncerjfi
öldü. Yd da yıllar sonid yeniden yarı
sakat yj. dmiM kine djüidilir.

Bu ülkede bunLin hep birlikte
gördük. Ama unuttuk Daha düğüuu
unühnni seçtik.

Pek çoğumu/ abldsini, yengenni
namus uğıuna öldüren nencujk çocuk-
ları gazetelerden Urıdık. Onlara u/ak
hırer üykü gibi baktık öypd Mehmet va
da Hü3evin bu ülke topraklarınd
büydüler, hu ülkenin hdv^ını koklayıp,
suyunu içtiler, namus cinayetlerini bu

topraklarda işlediler.

Ve yengeler, kız kardeşler bu
toprakların üstünde öldü.

Onları kendimizden saymadık

Karlı bir Doğu köyünde, yeryüzünün
en trajik aşk öykülerinden birinin yaşan-
abileceğini hiç düşünmedik bile. Oysa o
sırada karların her yeni kapladığı bir dağ
köyünde Hamlet kadar acı çeken bir
adama vardı ve Çehov'un Martı' sı Nina
kadar masum bir genç kadın.

Onların trajik öyküsünü bir sinema
salonunun karanlığında, adı 'Yol' olan bir
filmle birlikte yeniden anımsadık.
Yeniden bizim bir hikayemiz oldu onlar.
Ve karanlık salondan çıkarken bu
öyküyü yazan kişinin yaşamının da bir
trajedi ve büyük bir yaşam olduğunu
düşündük.

Bu Adana'da başlayıp, yurdun bütün

hapishanelerinde geçen ve Paris'te nok-
talanmış Yılmaz Güney öyküsünün de bir
memleket gerçeği olduğu, bizim
gerçeğimiz olduğu karanlık sinema salo-
nundan çıkıp, kalabalık yollarda yürürken
gelip bizi buldu.

Oysa uzun zamandır unutmuştuk.

'Yol' sadece bunlar mı, hayır unut-
tuğumuz başka bir duyguyu, dayanışma
duygusunu da getirip en canlı örneğiyle
önümüze koydu. 17 yıl önce 12 EylülPün
en karanlık günlerinde Yılmaz Güney'in
senaryosunu ellerine alıp yollara düşen
bir film ekibinin inanılmaz hikayesiydi bu.

O koşullarda bir gerilla kıvraklığıyla
Konya'da, Gaziantep'te, Diyarbakır'da,
karlı dağlarda bir inancın filmini çeke-
bilmek için koşturan yönetmeniyle, oyun-
cusuyla, set işçisiyle herkesin filmiydi
Yol.

Sizin, benim onun filmiydi, Bir mem-
leket filmiydi.

Bu ülkede dürüst bir yönetim gerçek
bir demokrasi ve yaşamlarının her
alanında biraz duyarlılık isteyen herkesin
filmi.

Filmimize bizden başka kim sahip
çıkabilir ki...

